

26.nedeľa v období cez rok A

27. septembra 2020

Mt 21, 28 – 32

Milé sestry a bratia v Kristovi

V rámci cyklo-výletov som v uplynulom týždni absolvoval aj trasu po viniciach našich susedov. Ohlasovaná zmena počasia nútila vinohradníkov, aby ešte využili suché a teplé počasia a rýchlo obrali svoju úrodu. Vinice boli plné ošetrovateľov, podľa áut bolo vidieť, že niektorí vinohradníci sa spoľahli na zahraničných pomocníkov, iní na svoju rodinu, priateľov a známych. Práce vo vinohrade treba podľa počasia zvyčajne spraviť rýchlo, neodkladne, zároveň je potrebné obrátiť úrodu ihneď spracovať. Rozhodujúca je ochota pomôcť, spraviť, čo je potrebné urobiť.

Cirkev si práve v tomto období vybrala ako čítanie pri bohoslužbe známe Ježišovo podobenstvo o dvoch synoch vinohradníka. Ježiš ale nechcel pripomínať to, čo roľníci beztak vedia. Skôr sa jednalo o duchovnú situáciu za jeho čias. Farizeji, zákonníci, veľkňazi boli tí, ktorí dlho - podobne ako prvý syn - hovorili Bohu svoje áno, ale v rozhodujúcej chvíli zlyhali, na výzvu Boha k obnove života nereagovali. Bolo to dané tým, že oni už mali svoju predstavu, svoje očakávanie Mesiáša, Očakávali iného, mocného Spasiteľa a Kristus prišiel iný, ako ho čakali. Naopak, Ježiš svojim posolstvom prekvapivo oslovil skôr mýtnikov, hriešnikov, teda tých, ktorí sa predtým dlho Bohu vzpierali a odmietali ho. Oni podobne ako ten druhý syn zmenili svoj život - a ich obrátenie prinieslo svoje ovocie. Ježiš týmto podobenstvom prevrátil zaužívaný poriadok a odvážil sa obviňovať z neposlušnosti Boha tých, čo sa o sebe nazdávali, že verne slúžia Bohu. To bolo niečo neslýchané. To bola hodená rukavica do súboja. Ako tento súboj gradoval a ako skončil o tom hovoria evanjeliá.

Ale nemýľme sa. Nebola to len voľakedajšia situácia. V každej dobe, aj dnes sa niekedy stáva podobné. Boh nás vždy volá ďalej, aj vtedy, keď to už človek sám nečaká. Svojím volaním nás vždy prekvapí. Ako hovorí žalmista: Jeho myšlienky nie sú naše myšlienky a jeho cesty nie sú naše cesty.

Znova a znova nás stavia na začiatok nového, stavia nás pred zmenu – tak ako by sme mali začať úplne odznova. To nám vždy padne zaťažko. Pretože každý z nás má sklón správať sa ako hotový človek, ako ten, ktorý už všetko vie, ktorý už má, teda ako hrdý človek. Božia výzva nás vždy aj pokoruje.

Aby sme boli konkrétnejší: V poslednej dobe v cirkvi nielen u nás, ale aj vo svete počuť pesimistické hlasy, reagujúce na ubúdajúci počet veriacich v kostoloch. Akoby sme zabúdali, že život predstavuje aj zmena, život niekedy prináša aj prekvapivé obraty. Ľahko sa stane, že určitá tradícia dožíva a súčasne sa rodí niečo nové, nový spôsob. Je to dané okrem iného aj meniacimi sa vonkajšími okolnosťami. Veď napr. spôsob, akým prichádzame k duchovným hodnotám je dnes iný, ako bol pred dvesto a viac rokmi. Dnes sa nebojíme natoľko prírodných úkazov, aj mnohé choroby máme akoby pod kontrolou, (čo nám niekedy dáva až klamný pocit sebaistoty). Skôr nás dnes oslovujú otázky, ktoré nášmu životu chcú dať hlbší zmysel, otázkami, ktoré ho prehľbujú. Cez tieto otázky, ktoré sa v nás, v našom vnútri ozývajú – napriek všetkému lesku dnešného sveta – chceme aj naďalej počuť ten tajomný boží hlas.

Aj dnešná doba teda môže priniesť situáciu obratu, podobného tomu voľakedajšiemu. Tí, čo boli pôvodne pozvaní, ktorí dlho hovorili áno, nakoniec pozvanie k novému odmietli a naopak, tí, čo dlho odmietali, sa zrazu cítili oslovení.

Nakoniec podobnú situáciu popisuje aj vznik prvej cirkvi. Pavol v Ježišovi našiel Spasiteľa, pochopil Krista ako toho, ktorý nás oslobodzuje od hriechu, privádza nás k jednote s Bohom. Toto spoločenstvo s Bohom je podľa Pavla aj obrazom toho, ako v Kristovi máme aj navzájom spolu vychádzať. Tak ako Kristus vyšiel od Boha ale stal sa podobným nám ľuďom vo všetkom a potom sa vrátil naspäť k Bohu, tak aj my cez Krista, cez Boha máme spolu vytvárať jednotu.

(To nám vždy znovu pripomína aj chrám – pretože on je obrazom živého tela Krista, ktorým sme my ako spoločenstvo, my ako cirkev. Preto aj prichádzame do chrámu, pretože prichádzame zároveň do spoločenstva s Ježišom Kristom. Preto aj v budúcnosti chrám bude mať svoje miesto v našom spoločenstve a preto stojí za to, aby sme ho aj naďalej budovali a vytvárali.)